

ЧАСОПИСЬ
для
руських родин.
Виходить щодня
крім днів по-
неділях і святах.

БУКОВИНА

Редакція і адмі-
ністрація в Чер-
нівцях ул. Пе-
тровича ч. 2.
Передплата
10 зр.

3 новим роком.

Радісною новиною починаємо новий рік 1897-ий, — дай Боже, аби він аж до кінця приносив нам як найчастіше такі милі несподіванки! Ото вчора голова нашого Народного Дому п. надсвітник Сидір Винницький дістав від краевого президента гр. Гоеса повідомлене (до числа 4.716 през.), з котрого на превелику нашу радість всі ми дізнали ся, що з доходів державної лотерії призначив наш цесар Руському Народному Дому в Чернівцях суму шість тисяч зр.

В згаданім урядовім повідомленю уступ, з котрого о тім довідуємо ся, звучить в дословнім перекладі так: „Его ц. і к. Апостольське Величество зволив найвищою постановою з дня 20-го грудня 1896 вселаскавійше згодити ся на то, щоби з доходів XXXI-ої державної лотерії, яка має відбутися з початку червня року 1897, на цивільні добродійні цілі сеї половини держави, уділити Руському Народному Дому в Чернівцях на потреби его бурси для бідних школярів суму шість тисяч зр.“

Ся вість урадує певно всю буковинську Русь, так само як урадувала черновецьку руську громаду, котра скорше о тім дізнала ся, та додасть всім нам віри в то, що наші старання добрі, бо і сам наш монарх їх підпірає.

Коли ми тому тиждень відзивали ся в *Буковині* „до серця і кишені“ наших

буковинських Русинів, тоді ми ще зовсім не знали, що новий рік з ласки цесаря дасть нам такий гарний дарунок як раз на ті самі цілі, о яких ми писали в відозві. Тоді ми думали, що самі буковинські Русини мусять постарати ся о розширене Народного Дому; тоді числили ми собі, що мусимо ще кілька літ почекати, заки призираємо суму, потрібну на перебудову Народного Дому. А нині відразу наша надія зросла, бо вже річ певна, що сего року возьмемо ся за ту роботу. Кого-ж се не врадує?

Ще тому тиждень розповіли ми, як наш Народний Дім для добра бурси уступив свої найвигідніші комнати, через що троха й товариске жите Русинів черновецьких потерпіло, бо нема де вигідно сходити ся, — всі наші товариства відмовили собі вигоди і розривок, аби лише підховати молодіж, з котрої вийде руська інтелігенція, — вся наша руська громада журила ся, що робити, як прийде ся на-рік бурсу розширити, а ту вже сего року дістаємо з Відня поміч таку, що для товариств можемо будувати перший поверх, а для бурси відступити цілий партер і розширити єї подвійно.

Ми певні, що тепер буковинські Русини, складаючи свої жертви на Народний Дім, будуть мати ту певність, що самі ще будуть оглядати розширений і відновлений Народний Дім, через що й охота до складок у них зросте. Розширене Народного Дому буде коштувати не 6.000 зр., а щонайменше 15.000 зр., отже ту решту му-

сять зложити буковинські Русини. Ми пересвідчені, що певно зложать ту суму, — особливо тепер, коли бачать, що діло піде скорше.

Крім того з сего факту, що сам найяснійший монарх у своїй доброті призначив 6.000 зр. на нашу руську інституцію, може кожда руська громада на Буковині, кождий Русин, що доси дивив ся байдуже на наші заходи і старання, набрати пересвідчення, що наша робота не лиш бездоганна, але й заслугує як найбільшу підпору. Так ми сеї підпори і надіємо ся тепер від зверхностей громадских в руських селах, від товариств наших і від всіх поодиноких буковинських Русинів.

Вже впроесьв. митрополит Аркадій Чуперкович своїм даром в сумі 500 зр. на нашу бурсу дав доказ, що в поступках своїх супротив Русинів веде ся справедливою і людяністю, — сеї поступок его розбудив значно прибитих невгодиною буковинських Русинів і за се кождий Русин впр. митрополитови вдячний. О скількож більше одушевить тепер буковинську Русь ласка цесаря, котрий, розділюючи доходи з державної лотерії на добродійні цілі, так щедро споміг і наш Народний Дім за то, що опікує ся бурсою! Сеї два факти то найлучше признане для нашої роботи — і ми дуже раді, що новий рік можемо починати з пересвідченням, що вже прибитий, несвідомий до недавна буковинський Русин може тепер сміло підняти голову до гори і дбати о свою свята народну справу явно, щиро і завзято.

Новий рік.

(Голос з України).

Новий рік! та жите в нас старе, —
иньшим нині відразу не буде...
Гіркий жаль моє серце бере
за всі злидні твої, бідний люде!
Де вони — незабутні дні,
як я вірив, що доля настане,
як здавало ся, мрілось мені,
що гнеть спадуть кріпацькі кайдани...
А кріпак в нас не тільки мужик:
живемо і самі кріпаками, —
дух свободний неначе тут зник,
мов на віки розстав ся вже з нами...
Мовчимо: заборонено нам
нашу прадіду, рідную мову,
піддались ми лихим ворогам —
та ледви чи і вирвемось знову...
Наших сьнівів народних не чуть
на лані, на селі та у хаті:
навісні Москалі де пройдуть,
скрізь дунають їх сьніви прокляті,
та лиш вічно нагадують нам
божевільнее діло Богдана,
крають серце всім щирим синам,
що кленуть сумну память гетьмана.
Запродав, Україно, тебе
темний син Москалеви на віки:
так Мосєва нашу силу гребе,
що усюди ми стали каліки...
Монумент Богданови дала
по великій для неї заслугі;

через него-ж нас в дуби взяла: —
скрізь кацап, а наш нарід в нарузі...
Хоч би промінь жаданий блиснув
над темнотою, — мов у могилі, —
давній вітер нехай би подув,
підіймаючи грізний хвилі!...
Та не буде нам радости знов
в новім році — і волі не буде,
де ваміри лиш пють твою кров,
український зневажений люде!...

Київ.

Сергій Обуховець.

Записки читателя.

Під таким заголовком заводжу в *Буковині* етаду рубрику для коротких і приступних справоздань з ріжних перечитаних творів, з якими варто Русинів познакомити. Не лише свої записки і замітки хочу тут поміщати, а прошу всіх тих, що признають сю рубрику важною (а такою она безпечно є), надсилати мені також свої записки для неї. Записки не потребують бути строго научні, а більше інформаційні, популярні, для загалу зрозумілі. Також записки може собі ладити кождий інтелігентний чоловік, котрий хоче поділитися з ширшою публікою відомостями, які сам мав нагоду здобути. Так у кого охота і воля, нехай поможе мені в тім стараню; за се подякує ему кождий читатель *Буковини*.

На початок розповіді досить веселу подію, як деякі руські академики в Чернівцях „відкрили“ руську літературу. Они вчили ся в школах по німечки і про руську літературу там не чували; покінчивши гімназію, серед руської громади черновецької стали вправді Русинами, але все ще не довірчивими в силу народу. Так між иньшим не вірили они, що Русини мають літературу таку, якої зовсім не можна встидати ся. Вправді чули нераз в товариствах або й читали, що наша література доволі богата; — але я проте їх не довіре розумію: они очивидно думали, що свій своє мусить хвалити, хоч би оно й не було гідне похвали. Аж ту зовсім случайно один з них „відкрив“ руську літературу; повірив, що она є і що зовсім годі єї маловажити тай зараз то другим розповів. Повірив тому, бо Німець его пересвідчив; свій чоловік того не потрапив би а Німець потрапив, бо недармо казав Шевченко, що Німець мусить нас учити, хто ми є...

Попали ему іменно в руки писаня Кароля Еміля Францоа: *Vom Don zur Donau* (Neue Kulturbilder aus „Halb-Asien“), видані в Берліні другим накладом в двох томах ще 1889 року; а там найшов він між иньшим розправи і про наші народні пісні і про Тараса Шевченка і про нашу літературу. От він се і перечитав і з радостю розповів товаришам своє „відкрите“. Книжки Францоа пішли з рук до рук... Розправи его писані незвичайно прихильно для нас, так що ми справді повинні бути ему вдячні за те, що приняв ся познакомити Німців з нашим дорібком літературним.

Так ми з новим роком бажаємо буковинським Русинам, щоб для них цілий рік був такою щасливою, як отсей перший день, щоб їх думки і поступки їм самим давали вдоволене, а народи приносили добро і славу. Завозьмім ся буковинську Русь так піднести, щоб на нас і галицька і українська Русь була горда!

1896.

(Літопись буковинської Руси за 1896 рік).

Скінчив ся 1896 рік — і ми повинні бодай коротко списати собі то, що того року здобули.

Безпечно найважнішою подією минувшого року було основане рускої паралельки при гімназії, бо она нам по вісьмох літах дасть спорий гурток інтелігентної молодіжи, котра буде могла з часом займатися становища чи то руских священиків, яких тепер маємо так мало, чи то урядників, професорів і т. п. — одним словом, коли гімназія буде 8-класова, то кожний рік відтак буде збільшати значно нашу інтелігенцію. Аби ми того легше дочекали ся, на то ми заклали буреу, котра взяла ся з малих початків, боролася і ще нині бере ся з недостатками, але все таки будучність має запевнену. Мусимо при тій нагоді згадати ще й велику заслугу п. учителя Атаназія Русака, котрий вів приготівляючий курс до нашої гімназії. За его щире працю належить ся ему від всіх признати і подяку.

Духове наше жите скріпило дуже то, що *Буковина* стала виходити щодня. Буковинські Русини не мали доси що читати, не знали, що думати про жите Русинів, а в тім їм *Буковина* певно помогла, знане їх розширила, свідомість скріпила, і — що найважніше, привичайла їх до рускої газети і мови. Ми можемо тим сьміло похвалити ся, що зпоміж руских видавництв на Буковині наша газета найбільше ту розширена і мимо завзятої ворожої агітації має найбільше прихильників.

Аби нам легше було видавати газету та щоби скріпити і літературне жите на Буковині, заклали ми собі друкарню, на котру складками зібрано звиш 1000 зр. Нині справа стоїть так, що за друкарню ми вже сплатили 3388 зр., а коли до двох-трьох літ сплатимо весь довг, то друкарню дістане наш Народний Дім на власність, через що его маєток відразу значно зросте.

Очевидна річ, коли Німець нас хвалить і боронить, то се мусить зміщеному буковинському Русинови заїмпонувати. „Хіба оно справді так є?“ — питає ся він сам себе здивований. „А я не знав! Коли-ж так є, то що інакше; не сором і до Русинів признавати ся...“

Так само подумало би собі певно і багато інших буковинських Русинів, вихованих у нітецьких школах, як би прочитали собі ті праці Францога. Побачили би, що Русини не такі бідні, як їм може здавало ся. Годі їм виправді дивувати ся, або за зле брати, що не знали нічого про руску літературу (багато таких Русинів є і в Галичині і на Україні), але на будуче повинні все таки старати ся недостатки у своїм освітанню доповнити і свої діти приневолувати до того, аби вчили ся свого.

Не могу втерпіти, аби не подати ласкавим читателям в перекладі бодай маленький уступ з одної праці Францога, а то ветує до его довгої розправи про нашу літературу. Він пише там так:

„Ми, Німці, перетолкували і оцінили більше чужих літератур, ніж котрий инший культурний нарід. Коли денабудь, то певно в нашій мові не є вже простою мрією світла, глибока думка зложити світову літературу. Не є мрією, але ще й далеко до хорошої, животної дійсности. Багато праці ми вже зробили, але ще більше маємо робити. Не одного ще славного поета нема в нашій Пантеоні і се певно болить нас, але ще більше болить нас те, що ми не знаємо і цілих літератур. Такі прогалини стають запорою не тільки для чоловіка, що хоче вчити ся, що

Аби селянам подати дешевий кредит, заклали ми торік Руску Касу. Тяжкий був початок; люди як люди звичайно перше ждуть, що з того вийде, не довіряють, вкладок не дають — але помалу і самі пересвідчують ся, що діло користне і добре, що підперти его треба. Почала ся Руска Каса малими вкладками, а нині вже орудує тисячами (самих членських уділів по 20 зр. назбирала вже на звиш 1000 зр. — глядіть в новинках справоздане Рускої Каси!). Ми сподіваємо ся, що тепер і Руска Каса буде розвивати ся скоро і успішно, на користь своїх членів і пожичаючих.

Крім того дістали ми торік нову важну катедру на богословесім відділі в черновецькій університеті, дістали розширені народні школи (кілько їх, ми о тім недавно писали) — а що найбільше потішаюче, зросла на Буковині руска інтелігентна громада, зросла жертволюбність на народні цілі (се певна признака свідомости народної); наворачтають ся до нас люди, що перше не вірили в жите буковинських Русинів, зросла свідомість селян через читальні і читиривіча, які треба також записати до літописи минувшого року, як дуже важні події, — одним словом минувший рік при наших силах ми не змарнували, а можемо хоч би перед ким похвалити ся, що в нас іде реальна і користна робота.

Що нам принесе 1897-ий рік, то залежить найбільше від загалу буковинських Русинів. Чи они ще краще поставлять ся, як минувшого року? Дай то Боже!

Роковини в 1897 році

в літературнім житю України-Руси.

Може декому з нас при нинішніх тяжких обставинах жита і не насувають ся на думку події з давньої нашої бувальщини, літа, що кінчат ся одиницею 7! Є то дуже памяте і чисто руске число в людській рахубі; а надто в духовому житю Русинів означає оно неодну важну хвилю, веселу або сумну, котру годить ся собі пригадати і запам'ятати.

Згадаймо найважніші столітні роковини, що мають наступити нарік; в 1797 році мусів вже безперечно брати ся за перо покійний Котляревський, щоби видати в 1798 свою перелицьовану *Енеїду* та спонукати рішучий зворот на поли української літератури, признаючи горожанське право народній мові та людські права кріпакам.

радо „слухав би чарівних звуків і з заходу і зі сходу,“ але також і для історика культури та політичних відносин. За німих пародів говорять їх поети, а де звязані руки, там стає пісня ділом. Хоч би ся пісня була лише немичним стоном, що не має ваги ані вартости та небогато чисто поетичної сили, все таки она гідна, щоби єї почули в тім краю, що є „серцем Європи.“ Як же ще більше мусимо відчутти недостачу сеї пісні, коли она звучить повно і сильно, складно і проймаючо, коли заслугоє, — не входячи в в жадні инші причини — для своєї власної вартости, щоби єї пізнати!

А се відносить ся до тої літератури, на яку я хочу звернути увагу. Нарід сам прибитий, але з пісень его поетів несе ся голос его долі-недолі. Тай ті поети є співкакали з божею іскрою в груди, а один між ними і безсмертним генієм. Маю на думці літературу Малоросів або Русинів чи Українців, як они себе називають. Тільки їх народні пісні звернули на себе увагу в Німеччині, а твори їх поетів незнані у нас зовсім. Може знає дехто з освітаних людей, що Тарас Шевченко був поетом, котрого не перевищує жаден геній інших славянських народів силою і глибиною поетичної вдачі — але на тім і кінчить ся его знане. Займаємо ся багато польською та російською літературою і справедливо, бо они гідні нашого труду і стають що року гідніші его. Але про сю літературу, що стоїть межі ними обома, не знаємо нічого. Се гірка і незаслужена несправедливість; гірка і незаслужена, як ціла доля того нещасли-

В десять літ пізніше 1807 року дістає Львів опять нового архипастира духовних, бо в тім році привернено галицьку митрополію.

В тім же році видруковано у Львові для численних парохіяльних сельських шкіл в Галичині руский Буквар, а рускі консисторії усиленно заходили ся коло добра тих шкіл, виказуючи, що властивої причини упадку галицького шкільництва треба глядати у панських домініях та в бюрократії. В десять літ опісля, 1817-го р., прийшло до більшої рішучої пересправи, в котрій ішло о реорганізацію народних шкіл, яку задумало перевести правительство, а притім порушено в перший раз руске язикове питання.

Є то також рік іменована митрополита у Львові М. Левіцького та переходу з Перемишля до Львова крилошанина Івана Могильницького, що стали ревню займатися рускими справами, а головно руским шкільництвом і введенем рускої викладової мови в народних школах. Є то отже рік, що становить початок самостійної праці галицьких Русинів в нечуванім доси напрямі та організації духовенства до праці для народного добра під проводом крилошанина Ів. Могильницького, що его заходами основано перше просвітне товариство в Перемишлі.

Зазначити ще треба, що є то також рік уродин великого нашого історика Миколи Костомарова і етнографа Ал. Атан. Чужбинського.

Літ тому 70, а то 1827 року, прийшли на світ два мужі, що займали і тепер ще займають визначне становище в історії рускої літератури і єї руху. Перший з них то пок. Леонід Глібів, наш байконисець; а другий, нині ще живий, то Богдан Дідицький, що майже рівночасно з Кулішем держав диктаторську булаву над ученим галицьким світлом, видаючи патенти на поетів, платних за патріотичні плачі Михайлом Качковським, — диктатор, що підніс з нехоті приналежну славу буковинського кобзаря, Федьковича, видавши его стихотвори.

В тім же році 1827 вийшли в Росії у світ Максимовичеві пісні, що чимало додали животної сили всім галицьким і українським тодішнім патріотам та письменникам!

Але і ще одну подію нагадує нам сей рік. В тім часі стали відвідувати галицьку землю і чужосторонні гості з Росії, як війська, агенти та учені з запомогами, книжками та журналами! Сі книжки та журнали розходили ся по всіх усюдах, де лише була руска душа: були і в бібліотеці монастиря св. Онуфрія у Львові і в приватних домах і у Відні між рускими шитомцями, а єї обставини не лишили ся без сліду на будуче, бо в десять літ опісля виступає з полемією против ідей Ів. Могильницького Денис

вого народу. Тяжким каменем лежить темна доля на его житю-бутю від століть і мабуть ще на цілі століття. Сам не має сили висвободити себе, а иншого спасителя не має. Завзято і терпеливо зносить свою судьбу, і жадна надія не осолоджує єї, а тільки жалібна пісня поетів провадить его з любовю по тернистій дорозі жита... Ніхто не в силі описати жита-бутя Русинів, щоби не згадав про їх поетів, бо деж оно змальоване, так переймаючо, як не в тих поезіях? І так само годі би схарактеризувати тих поетів, не згадавши про ту кляту долю, яка придавила їх народну силу.“ —

І ту Француз починає свою розправу про нашу літературу. Спасибі єму, що про нас пише і нас величає. Але як то вам видасть ся? Німець нарікає, що его німецькі країни ще не познакомили ся з нашою літературою, а ту самі Русини певно не знають в єї своєї власної, рускої літератури.

Не знають! А треба, щоби знали! Коли-ж до того причинить ся і рубрика „Записки читателя,“ буду дуже рад.

Осип Маковей.

тамтого тижня чотири рази день по дневи на сцені черновецького театру не завела надій, з якими очікували її цілі Чернівці. Опера є основана головню на народних чеських мотивах; визначає ся надзвичайною мелодійністю. Головню вагу вложив композитор в оркестральну музику і нею уміє на-причуд малювати ситуацію і настрої подій. Однак через те потерпіла троха живість акції і виразистість сьбіву. Часті і довгі павзи навіть серед діяльогу або серед сьбіву поодиноких солістів вражають навіть там, де сьбіваки старають ся, (як п-на Ней) виповнити ті павзи мімічною грою, застосованою до інструментальної музики. Слабою стороною опери єсть лібретто. Оно не тільки не зручне, але і баламутне. Не мотивує входу і виходу осіб, та хору, оставляє хор переважно безділним на сцені, та не дає ділаючим особам нагоди висказати прямо око в око свої заміри і перелити безпосередню душу в душу свої почуття. З багато примірів наведемо тільки один. Коли по довгій розлуці побачив Walde свою любку і она кинула ся ему на шию — замість щоби залюблені молодята заговорили про свої чуття в яким хорошім дуеті, або пр. хор виявив свою радість, зачинає шинкар якийсь предовгий сьбів, в котрім зовсім непотрібно відкриває при кінци штуку, що він є вітцем молодого Вальдого. — Мимо того опера дізнала загальною признання для своєї мелодійності і хороших, дуже зручно з'ужиткованих народних мотивів. Директорів Гржимальому через три дні робили безнастанно овації: він одержав з тої нагоди багато почесних і вартісних дарунків.

Народна фантазія. Рух еміграційний викликав у нашім народі також цілі байки. Що пок. цісаревич Рудольф має жити в Бразилії, а цісарева невістка Стефанія виграла Канаду „на льоси“ — ті байки вже знані. Але нам посилає один наш приятель з провінції ще новішу байку, в котрій чога як чога, а фантазія справді найбільше. Аби єї розуміти, треба пригадати, що торік в деяких буковинських околицях був великий град, котрий — як довідуюмо ся з байки — падав з причини змиї з Канади. — Дівка горшівська оповідала ту казку одному побережникови з Добринівських лісів, а від него посередно ми дізнали ся. Отже з Канади надлетіла страшна змия з 24 головами. Аби єї не пустити в наш край, дав Бог великий град. Наробив той град і нам великої шкоди, але за то її обірвав крила тій змиї і она впала в Молдові. Страшна потвора — на 12 метрів довга. Там она й до нині лежить, не може летіти, тільки рунтає ся. Їсть глину. А закопати єї боять ся, бо цілий сьвіт засмердів би ся від неї. Коло неї стоять з канонами і чекають на комісію; післали до царя, аби прийшов поради, що з тим робити... — Невеличка то байка, але сьвідчить доволі о буйній фантазії наших селян. Та фантазія і найбільше їм шкодить, бо як видумує і змиї з Канади, так видумує і край дармоїдів за морем.

Директором желізниць державних у Львові має стати, як доносять тамшні часописи, радник двору Вержбіцький, начальник дирекції в

Станіславові, а на місце Вержбіцького має бути іменованій Горошкевич з Кракова.

За увільненням кс. Стояловського з вязниці в Будапешті, взглядно за невиданем его властям австрійским — розвела в Будапешті широку агітацію тамшні партия демократична на поклик віденьського посла д-ра Кронаветтера. Дня 10-го сїчня скликало товариство пештеньських демократів велике віче, на котрім мали обговорити справу кс. Стояловського. Присутні на зібраню соціалісти перебивали бесідникам криком так, що прийшло аж до бійки, а правительственный заступник розв'язав збори.

Нужда в Сицилії. В Палермо не стає вже роботи для всіх бідних і голодних робітників, що цілими днями залагають входи до палати королівського комісаря, та до редакційних бюр сицилійських дневників з жаданнями о хліб, або о працю. Як стверджує найдокладнійша рядова статистика, єсть в самім Палермі більше ніж 10.000 людей, що вже від кількох місяців не мали ані найменшого зарібку. А розуміє ся, що більша часть тих людей утримує еще жінок, дітей, родичів або кривняків. Тим способом можна на певно почислити 50.000 людей, що морять ся голодом. А до них не виселені еще ті, що вправді мають заняте, але їм обнижили в наслідок дешевости рук до праці їх заробок до такої низької ціни, що ся плата не вистарчає їм на достатне удержане. Деякі фабриканти поводять ся ніби тим людским способом, що обнижають платню своїм робітникам, на те щоби могли прийняти більше рук і дати нагоди заробити що-небудь умираючим з голоду. Інші знов змінюють своїх робітників що тиждень або і що три дні, щоби напереміну подавати ширшим масам спосіб до життя. В наслідок того панує між людністю страшенне роз'ярєне. Видно, що на Сицилії ще гірша біда, ніж у нас!

Сьмілу крадіж доконали злодії в ночі з 9 на 10 сїчня в Чернівцях при панській улиці під ч. 17 у пані Анни Будзинської. За помочю дороблених ключів отворили злодії мешкане і закрали різні дорогі цінности на суму около 300 зр. Поліції удало ся скоро прийти на слід злочинців і они сидять уже тепер в безпечнім місци. Суть то помічники сьлюсарскі Орнштайн і Кольрайтер; при них найшла поліція всі крадені річи.

Стара акторка. Як доносять російські дневники — в місті Осташкові 90 літна старушка Параскевія Орлова, бувша знаменита артистка імператорської сцени, виступила сими днями в відотраній там на добродійні ціли комедії Грибоїдова „Горе отъ ума“, в котрій то комедії она виступала на петербурській сцені ще 1828 року. Грати в одній і тій самій штуці майже по сїмдесяти літах — то чей же рідкість!

Телеграми „Буковини“.

З дня 12-го сїчня 1897 року.

Відень. Петербурська політична нота оповіщає за певний факт іменоване Муравєва міністром для заграничних справ.

Вроцлав. Довіз рогатої худоби з Буковини до політичного повіту вроцлавського заборонений аж до дальшої постанови.

П. Т.

Отсим маю честь повідомити шановних відбрателів, гостей і публику, що я перебрав існуючий доси під фірмою

АНТІН ТАБАКАР і ГАЙНА

склад корінних товарів, вин і делікатесів

— (заснований 1812 р.) —

а окрім того

АГЕНТУРУ і СКЛАД РІЛЬНИЧИХ МАШИН

з днем 1-го липня с. р. і буду дальше вести під мою власною фірмою

СТЕФАН ГАЙНА.

При сій нагоді складаю сердечну подяку за довіре, оказане так часто попередній фірмі, і прошу уклінно, мати те саме довіре на дальше і для мене, при чім запевняю, що все старатиму ся задоволити шановних гостей добірними товарами найліпшого сорта, низькими цінами і уважною услогою.

Прошу о часті замовлення і пишусь з поважанем

Стефан Гайна.

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТІ і ШКОЛІ

повинна знаходити ся

Народописна карта

українсько-руського народу,

зладжена д-ром Гр. Величком, видана товариством „Просьвіта“, а виконана в літографічнім закладі Андрія Андрейчина у Львові.

Книгарська ціна карти, наклеєної вже на полотні, виносить 3 зр. 50 кр., а для членів „Просьвіти“ і передплатників „Зорі“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 зр.

Купити можна в „Просьвіті“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимскорше!

Рух поїздів желізничих

важний з днем 1-го мая 1896 після середно-європейського годинника.

Приходять	Поїзди			Відходять	Поїзди		
	поспішні	особові	мішані		поспішні	особові	мішані
до Чернівців				з Чернівців			
З Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Святини	1128	657	1028 550	До Святини, Коломиї, Станіславова, Львова, Кракова і Відня	347	941	1029 538
З Букарешту, Яс, Сучави, Глибоки	329	912	1000 523	До Глибоки, Сучави, Яс, Букарешту	1203	717	1048 616
З Новоселиці, Садагури			1113 950	До Садагури, Новоселиці			430 621

Підчеркнені числа означують пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-європейскій час рїкнїть ся від львівського о 36 мінут, а від черновецького о 44 мінут; коли на желізницї є 12 год., то на львівскім годиннику є 12 год. 36 мін., а на черновецькїм 12 год. 44 мінут.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

За редакцію відповідає **Осип Маковей.**

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осипа Бучканича.

